

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna
ianuarie 2018**

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-676/16, CORPORATE COMPANIES</u> - Articolul 2 alineatul (1) punctul 3 litera (c) din Directiva 2005/60/CE privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului, coroborat cu articolul 3 punctul 7 litera (a) din această directivă, trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența dispozițiilor respective o persoană a cărei activitate comercială constă în vânzarea unor societăți pe care le-a constituit ea însăși, în lipsa vreunei cereri prealabile din partea clienților săi potențiali, cu scopul de a fi vândute acestor clienți prin intermediul unei cesiuni a părților pe care le deține în capitalul societății ce face obiectul vânzării.</p> <p><u>Cauza C-267/16, Buhagiar și alții</u> - Articolul 29 din Actul privind condițiile de aderare a Regatului Danemarcei, a Irlandei și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și adaptările tratatelor coroborat cu punctul 4 din partea I din anexa I la acesta trebuie interpretat în sensul că articolul 12 alineatul (2) din Directiva 91/477/CEE privind controlul achiziționării și deținerii de arme, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/51/CE, coroborat cu articolul 1 alineatul (4) și cu anexa II la aceasta nu se aplică pe teritoriul Gibraltarului.</p> <p>Examinarea întrebărilor preliminare nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Directivei 91/477, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/51.</p>
Spațiul de libertate, securitate și justiție	<p><u>Cauza C-360/16, Hasan</u> - Articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, citit în lumina considerentului (19) al acestui regulament și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care prevede că controlul judecătoresc al deciziei de transfer trebuie să se bazeze pe situația de fapt existentă la momentul la care a avut loc ultima ședință în fața instanței sesizate sau, în lipsa unei ședințe, la momentul la care această instanță statuează cu privire la calea de atac. Articolul 24 din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că, într-o situație în care un resortisant al unei țări terțe, după ce a prezentat o cerere de protecție internațională în primul stat membru, a fost transferat către acest stat membru ca urmare a respingerii unei noi cereri prezentate în al doilea stat membru, apoi a revenit, fără permis de ședere, pe teritoriul celui de al doilea stat membru, acest resortisant poate face obiectul unei proceduri de reprimire și că nu este posibil să se efectueze un nou transfer al acestei persoane către primul stat membru fără să se urmeze o asemenea procedură.</p> <p>Articolul 24 alineatul (2) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că, într-o situație în care un resortisant al unei țări terțe a revenit, fără permis de ședere, pe</p>

teritoriul unui stat membru care l-a transferat anterior către un alt stat membru, cererea de reprimire trebuie retrimisă în termenele prevăzute de această dispoziție și că acestea nu pot începe să curgă înainte ca statul membru solicitant să fi avut cunoștința de întoarcerea persoanei în cauză pe teritoriul său.

Articolul 24 alineatul (3) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că, atunci când cererea de reprimire nu este formulată în termenele prevăzute la articolul 24 alineatul (2) din acest regulament, statul membru pe teritoriul căruia se află persoana în cauză fără permis de ședere este responsabil de examinarea noii cereri de protecție internațională pe care această persoană trebuie să fie autorizată să o prezinte.

Articolul 24 alineatul (3) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că faptul că procedura căii de atac introduse împotriva unei decizii prin care s-a respins o primă cerere de protecție internațională prezentată într-un stat membru este încă pendinte nu trebuie considerat echivalent cu prezentarea unei noi cereri de protecție internațională în acest stat membru, în sensul acestei dispoziții.

Articolul 24 alineatul (3) din Regulamentul nr. 604/2013 trebuie interpretat în sensul că, atunci când cererea de reprimire nu este formulată în termenele prevăzute la articolul 24 alineatul (2) din acest regulament, iar persoana în cauză nu a exercitat posibilitatea de care trebuie să dispună de a prezenta o nouă cerere de protecție internațională:

- statul membru pe teritoriul căruia se află această persoană fără permis de ședere poate încă să formuleze o cerere de reprimire și în sensul că
- această dispoziție nu permite transferul persoanei respective către un alt stat membru fără formularea unei astfel de cereri.

Cauza C-240/17, E - Articolul 25 alineatul (2) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, trebuie interpretat în sensul că, deși statului membru contractant care intenționează să adopte o decizie de returnare însoțită de o interdicție de intrare și de ședere în spațiul Schengen împotriva resortisantului unei țări terțe care posedă un permis de ședere valabil eliberat de un alt stat contractant îi este permis să inițieze procedura de consultare prevăzută la această dispoziție chiar înainte de adoptarea deciziei menționate, această procedură trebuie, în orice caz, să fie inițiată de îndată ce o astfel de decizie a fost adoptată.

Articolul 25 alineatul (2) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca decizia de returnare însoțită de o interdicție de intrare adoptată de un stat contractant împotriva unui resortisant al unei țări terțe care posedă un permis de ședere valabil eliberat de un alt stat contractant să fie executată chiar dacă procedura de consultare prevăzută la această dispoziție este în curs de desfășurare, din moment ce resortisantul menționat este considerat de statul contractant care a emis alerta ca reprezentând o amenințare la adresa ordinii publice sau a securității naționale, fără a aduce atingere posibilității acestuia de a valorifica drepturile pe care le are în temeiul acestui permis de ședere deplasându-se ulterior pe teritoriul celui de al doilea stat contractant. Cu toate acestea, după trecerea unui termen rezonabil de la începutul procedurii de consultare și în lipsa unui răspuns al statului membru contractant consultat, statului contractant care a

	<p>emis alerta îi revine obligația de a proceda la retragerea alertei în scopul refuzării intrării și, dacă este cazul, de a include resortisantul țării terțe pe lista sa națională de alerte.</p> <p>Articolul 25 alineatul (2) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen trebuie interpretat în sensul că resortisantul unei țări terțe care posedă un permis de ședere valabil eliberat de un stat contractant și împotriva căruia a fost adoptată, într-un alt stat contractant, o decizie de returnare însoțită de o interdicție de intrare se poate prevala în fața instanței naționale de efectele juridice care rezultă din procedura de consultare care incumbă statului contractant care a emis alerta, precum și de cerințele care decurg din aceasta.</p>
<p>Drepturi fundamentale</p>	<p><u>Cauza C-473/16, F</u> - Articolul 4 din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca autoritatea care răspunde de examinarea cererilor de protecție internațională sau instanțele sesizate, dacă este cazul, cu o acțiune împotriva unei decizii a acestei autorități să dispună efectuarea unei expertize în cadrul evaluării faptelor și a circumstanțelor privind orientarea sexuală declarată a unui solicitant, cu condiția ca modalitățile unei astfel de expertize să fie conforme cu drepturile fundamentale garantate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, ca respectiva autoritate și aceste instanțe să nu își întemeieze decizia numai pe concluziile raportului de expertiză și ca ele să nu fie ținute de acele concluzii la momentul aprecierii declarațiilor respectivului solicitant cu privire la orientarea sa sexuală.</p> <p>Articolul 4 din Directiva 2011/95, citit în lumina articolului 7 din Cartă, trebuie interpretat în sensul că se opune realizării și utilizării, în scopul de a aprecia caracterul real al orientării sexuale declarate a unui solicitant de protecție internațională, a unei expertize psihologice, cum este cea în discuție în litigiul principal, care are ca obiect să ofere, pe baza unor teste de personalitate prospective, o imagine a orientării sexuale a acestui solicitant.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Cooperare polițienească și judiciară în materie penală</p>	<p><u>Cauza C-367/16, Piotrowski</u> - Articolul 3 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretat în sensul că autoritatea judiciară a statului membru de executare trebuie numai să refuze predarea persoanelor minore care fac obiectul unui mandat european de arestare care, potrivit dreptului statului membru de executare, nu au vârsta necesară pentru a răspunde penal pentru faptele aflate la originea unui mandat emis împotriva acestora.</p> <p>Articolul 3 punctul 3 din Decizia-cadru 2002/584 (modificată prin Decizia-cadru 2009/299) trebuie interpretat în sensul că, pentru a decide cu privire la predarea unei persoane minore care face obiectul unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară din statul membru de executare trebuie numai să verifice dacă persoana vizată a împlinit vârsta minimă pentru a răspunde penal, în statul membru de executare, pentru faptele aflate la originea unui astfel de mandat, fără a trebui să țină seama de eventuale cerințe suplimentare referitoare la o evaluare personalizată de care dreptul acestui stat membru condiționează în mod concret urmărirea penală sau condamnarea unei persoane minore pentru astfel de fapte.</p>

<p>Cooperare judiciară în materie civilă și comercială</p>	<p><u>Cauza C-498/16, Schrems</u> - Articolul 15 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că un utilizator al unui cont de Facebook privat nu își pierde calitatea de „consumator” în sensul acestui articol atunci când publică cărți, ține conferințe, exploatează site-uri internet, colectează donații și acceptă cesiuni de drepturi de la numeroși consumatori în vederea valorificării în justiție a acestor drepturi.</p> <p>Articolul 16 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că nu se aplică acțiunii unui consumator prin care se urmărește valorificarea, în fața instanței de la locul unde are domiciliul, nu numai a propriilor drepturi, ci și a drepturilor cesionate de alți consumatori care au domiciliul în același stat membru, în alte state membre sau în state terțe.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-106/17, Hofsoe</u> - Articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, coroborat cu articolul 11 alineatul (1) litera (b) din acest regulament, trebuie interpretat în sensul că nu poate fi invocat de către o persoană fizică a cărei activitate profesională constă, printre altele, în recuperarea de despăgubiri de la asigurători și care se prevalează de un contract de cesiune de creanță încheiat cu victima unui accident rutier pentru a-l acționa în justiție pe asigurătorul de răspundere civilă al autorului acestui accident, asigurător care are sediul într-un alt stat membru decât statul membru în care are domiciliul partea vătămată, în fața unei instanțe a acestui din urmă stat membru.</p>
<p>Libera circulație a capitalurilor</p>	<p><u>Cauza C-45/17, Jahin</u> - Articolele 63 și 65 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun legislației unui stat membru în temeiul căreia un resortisant al acestui stat membru care are reședința într-un stat terț, altul decât un stat membru al Spațiului Economic European (SEE) sau Confederația Elvețiană, unde este afiliat la un regim de securitate socială, este supus, în statul membru menționat, unor contribuții aferente veniturilor din capital în baza unei cotizații la regimul de securitate socială instituit de acesta, în timp ce un resortisant al Uniunii care intră sub incidența unui regim de securitate socială al unui alt stat membru este scutit de aceste contribuții în conformitate cu principiul unicității legislației aplicabile în materie de securitate socială, în temeiul articolului 11 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Libera circulație a lucrătorilor, libera prestare a serviciilor, drept de stabilire</p>	<p><u>Cauzele conexate C-654/16, C-657/16 și C-658/16, Amber Capital Italia și alții</u> - Articolul 5 alineatul (4) al doilea paragraf din Directiva 2004/25/CE privind ofertele publice de cumpărare trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care permite autorității naționale de control să majoreze prețul unei oferte publice de cumpărare în caz de coluziune între ofertant sau persoanele care acționează în mod concertat cu acesta și unul sau mai mulți vânzători, limitându-se la a prevedea, în ceea ce privește prețul la care oferta poate fi astfel majorată, că acesta corespunde prețului dovedit de autoritatea menționată, cu condiția ca respectivul preț să poată fi dedus într-un mod suficient de clar,</p>

precis și previzibil din ansamblul reglementării naționale, prin intermediul unor metode de interpretare recunoscute de dreptul intern.

Cauzele conexate C-616/16 și C-617/16, Pantuso și alții - Articolul 2 alineatul (1) litera (c) și articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 75/363/CEE privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind activitățile medicilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 82/76/CEE, precum și anexa la aceasta, trebuie interpretate în sensul că orice formare profesională de medic specialist pe bază de program integral sau cu frecvență parțială începută în cursul anului 1982 și continuată până în anul 1990 trebuie să facă obiectul unei remunerații corespunzătoare, în sensul anexei menționate, cu condiția ca această formare profesională să privească o specialitate medicală comună tuturor statelor membre sau comună pentru două ori mai multe dintre acestea și menționată la articolul 5 sau la articolul 7 din Directiva 75/362/CEE privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a altor titluri oficiale de calificare în medicină, inclusiv măsurile destinate să faciliteze exercitarea efectivă a dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii.

Articolul 2 alineatul (1) litera (c) și articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 75/363, astfel cum a fost modificată prin Directiva 82/76, precum și anexa la aceasta, trebuie interpretate în sensul că existența obligației unui stat membru de a prevedea o remunerație corespunzătoare, în sensul acestei anexa, pentru orice formare profesională de medic specialist pe bază de program integral sau cu frecvență parțială începută în cursul anului 1982 și continuată până în anul 1990, nu depinde de adoptarea de către acest stat a unor măsuri de transpunere a Directivei 82/76. Instanța națională este obligată, atunci când aplică dispoziții de drept național anterioare sau ulterioare unei directive, să le interpreteze, în cea mai mare măsură posibilă, în lumina textului și a finalității acestei directive. În cazul în care, ca urmare a lipsei unor măsuri naționale de transpunere a Directivei 82/76, rezultatul prevăzut de această directivă nu ar putea fi atins pe calea interpretării, luând în considerare ansamblul dreptului intern și aplicând metodele de interpretare recunoscute de acesta, dreptul Uniunii impune ca statul membru în cauză să repare prejudiciile pe care le-a cauzat particularilor ca urmare a netranspunerii directivei menționate. Revine instanței de trimitere obligația să verifice dacă sunt întrunite toate condițiile stabilite în această privință de jurisprudența Curții pentru ca, în temeiul dreptului Uniunii, să fie angajată răspunderea acestui stat membru.

Articolul 2 alineatul (1) litera (c) și articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 75/363, astfel cum a fost modificată prin Directiva 82/76, precum și anexa la aceasta, trebuie interpretate în sensul că, pentru formarea profesională de medic specialist pe bază de program integral sau cu frecvență parțială începută în cursul anului 1982 și continuată până în anul 1990, trebuie să fie plătită o remunerație corespunzătoare, în sensul anexei menționate, pentru perioada acestei formări profesionale de la 1 ianuarie 1983 și până la încheierea formării profesionale respective.

Cauzele conexate C-360/15 și C-31/16, X - Articolul 2 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne trebuie interpretat în sensul că aceasta nu se aplică unor taxe al căror fapt generator este legat de drepturile întreprinderilor autorizate să furnizeze rețele și servicii de comunicații electronice de a instala cabluri pentru o rețea publică de comunicații electronice.

	<p>Articolul 4 punctul 1 din Directiva 2006/123 trebuie interpretat în sensul că activitatea de comerț cu amănuntul cu produse constituie un „serviciu” în vederea aplicării acestei directive.</p> <p>Dispozițiile capitolului III din Directiva 2006/123, referitor la libertatea de stabilire a prestatorilor, trebuie interpretate în sensul că se aplică și unei situații în care toate elementele relevante sunt limitate la interiorul unui singur stat membru.</p> <p>Articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2006/123 trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca norme conținute într-un plan urbanistic zonal al unei localități să interzică activitatea de comerț cu amănuntul cu produse nevoluminoase în zone geografice situate în afara centrului acestei localități, cu condiția să fie îndeplinite toate condițiile prevăzute la articolul 15 alineatul (3) din această directivă, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice.</p> <p><u>Cauza C-249/15, Wind 1014 și Daell</u> - Articolul 56 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări și unei practici administrative ale unui stat membru potrivit cărora</p> <ul style="list-style-type: none"> – punerea în circulație a unui vehicul luat în leasing de un rezident al acestui stat membru de la o societate de leasing stabilită în alt stat membru în vederea unei utilizări temporare a respectivului vehicul în primul stat membru, în schimbul plății unei taxe de înmatriculare calculate proporțional cu durata acestei utilizări, este condiționată, în ceea ce privește această plată, de o autorizare prealabilă a autorităților fiscale ale celui dintâi stat membru, fără de care vehiculul respectiv nu poate, în principiu, să fie pus în circulație pe teritoriul său, iar – posibilitatea de a pune în circulație imediat un astfel de vehicul în acest dintâi stat membru în cursul examinării cererii contribuabilului de a obține beneficiul plății unei taxe de înmatriculare aferente vehiculului respectiv calculate proporțional cu durata utilizării sale în primul stat membru menționat este condiționată de plata integrală în avans a cuantumului taxei de înmatriculare, sub rezerva rambursării excedentului, majorat cu dobânzi, dacă și atunci când contribuabilului i se va fi permis de către autoritățile fiscale menționate să achite taxa de înmatriculare calculată proporțional.
Fiscalitate	<p><u>Cauza C-463/16, Stadion Amsterdam</u> - A șasea directivă 77/388/CEE privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/4/CE, trebuie interpretată în sensul că o prestație unică alcătuită din două elemente distincte, unul fiind principal, iar celălalt accesoriu, care, dacă ar fi furnizate separat, ar fi supuse unor cote de taxă pe valoare adăugată diferite, trebuie să fie impozitată doar la cota de taxă pe valoare adăugată aplicabilă acestei prestații unice, cotă determinată în funcție de elementul principal, chiar dacă prețul fiecărui element care compune prețul total plătit de un consumator pentru a putea beneficia de această prestație poate fi identificat.</p>
Concurență	<p><u>Cauza C-179/16, F. Hoffmann-La Roche și alții</u> - Articolul 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) trebuie interpretat în sensul că, în vederea aplicării acestuia, o autoritate națională de concurență poate să includă în piața relevantă, pe lângă medicamentele autorizate pentru tratamentul afecțiunilor vizate, un alt medicament a cărui</p>

	<p>autorizație de introducere pe piață nu acoperă acest tratament, dar care este utilizat în acest scop și care prezintă astfel un raport concret de substituibilitate cu cele dintâi. Pentru a stabili dacă există un asemenea raport de substituibilitate, această autoritate trebuie, în măsura în care autoritățile sau instanțele competente în acest sens au efectuat o examinare a conformității produsului în cauză cu dispozițiile aplicabile care reglementează fabricarea sau comercializarea sa, să țină seama de rezultatul acestei examinări, evaluând eventualele sale efecte asupra structurii cererii și a ofertei.</p> <p>Articolul 101 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că o înțelegere convenită între părțile la un acord de licență referitor la exploatarea unui medicament care, pentru a reduce presiunea concurențială asupra utilizării acestui medicament pentru tratamentul anumitor afecțiuni, urmărește să limiteze comportamentele unor terți care constau în încurajarea utilizării unui alt medicament pentru tratamentul aceluiași afecțiuni nu este exclusă de la aplicarea acestei dispoziții pentru motivul că această înțelegere ar fi accesorie acordului menționat.</p> <p>Articolul 101 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că reprezintă o restrângere a concurenței „prin obiect”, în sensul acestei dispoziții, înțelegerea dintre două întreprinderi care comercializează două medicamente concurente, care privește, într-un context marcat de incertitudine științifică, difuzarea către Agenția Europeană pentru Medicamente, către profesioniștii din domeniul sănătății și către publicul larg a unor informații înșelătoare cu privire la reacțiile adverse ale utilizării unuia dintre aceste medicamente pentru tratamentul unor afecțiuni neacoperite de autorizația de introducere pe piață a acestuia, în scopul reducerii presiunii concurențiale care rezultă din această utilizare asupra utilizării celui alt medicament.</p> <p>Articolul 101 TFUE trebuie interpretat în sensul că o asemenea înțelegere nu poate să beneficieze de exceptarea prevăzută la alineatul (3) al acestui articol.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Politică socială</p>	<p>Cauza C-270/16, Ruiz Conejero - Articolul 2 alineatul (2) litera (b) punctul (i) din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede că un angajator poate concedia un lucrător pentru motivul unor absențe intermitente de la locul de muncă, chiar și justificate, în situația în care aceste absențe sunt consecința unor boli imputabile handicapului de care suferă acest lucrător, cu excepția cazului în care această reglementare, urmărind totodată obiectivul legitim de combatere a absentismului, nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv, aspect a cărui apreciere este de competența instanței de trimitere.</p>
<p>Mediu</p>	<p>Cauza C-58/17, INEOS - Articolul 3 litera (h) din Decizia 2011/278/UE de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care exclude din noțiunea „subinstalație a emisiilor de proces”, în sensul acestei dispoziții, emisiile de gaze cu efect de seră provenite din arderea de carbon incomplet oxidat în stare lichidă.</p>

<p>Agricultură și pescuit</p>	<p><u>Cauza C-433/15, Comisia/Italia</u> - Prin faptul că nu s-a asigurat că prelevarea suplimentară datorată pentru producția realizată în Italia peste cota națională, începând cu primul an de impunere efectivă a prelevării suplimentare în Italia (1995/1996) și până în ultimul an de comercializare în care a fost constatată o producție excedentară în Italia (2008/2009),</p> <ul style="list-style-type: none"> – este imputată efectiv producătorilor care au contribuit la fiecare depășire a producției și – este plătită în timp util de către cumpărători sau de către producători, după notificarea cantumului datorat, în cazul unor vânzări directe sau – în cazul neplății în termenele prevăzute, este înscrisă pe rol și eventual recuperată prin executare silită de la respectivii cumpărători sau producători, <p>Republica Italiană nu a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor: 1 și 2 din Regulamentul (CEE) nr. 3950/92 de stabilire a unei prelevări suplimentare în sectorul laptelui și produselor lactate; 4 din Regulamentul (CE) nr. 1788/2003 de stabilire a unei prelevări în sectorul laptelui și al produselor lactate; 79, 80 și 83 din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole; în ceea ce privește dispozițiile de punere în aplicare ale Comisiei, al articolelor: 7 din Regulamentul (CEE) nr. 536/93 de stabilire a modalităților de aplicare a prelevării suplimentare în sectorul laptelui și produselor lactate, 11 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 1392/2001 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 3950/92, 15 și 17 din Regulamentul (CE) nr. 595/2004 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 1788/2003 (modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1468/2006).</p>
<p>Transporturi</p>	<p><u>Cauza C-314/16, Comisia/Republica Cehă</u> - Prin faptul că nu și-a îndeplinit obligația de a reuni în definiția categoriilor C1 și C doar alte autovehicule decât cele din categoriile D1 sau D, Republica Cehă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 alineatul (1) și alineatul (4) literele (d) și (f) din Directiva 2006/126/CE privind permisele de conducere.</p> <p>Prin faptul că a restrâns definiția categoriei D1 la autovehiculele proiectate și construite pentru transportul a peste opt pasageri, Republica Cehă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 4 alineatul (1) și alineatul (4) litera (h) din această directivă.</p>